

[Ministeren for kulturelle anliggender]

lave et og andet, som måske i højere grad end dengang kunne gå ind i det samlede billede? Men jeg er enig i selve betragtningen.

Så taler man om økonomien fra forespørgernes side, og vi har fået mange forslag. Der har været nævnt et her i dag fra fru Lis Starcke om Rådhuspladsen, og det lyder da spændende. Det lyder også spændende med Frihavnen, og det lyder spændende med Christiania. Jeg har i mit første indlæg gjort opmærksom på, at det kan være vældig godt, men ingen må tro, at man opnår de økonomiske driftsfordele i forhold til kostumetjeneste, i forhold til værkstederne, i forhold til alle disse ting ved at have det flere steder i byen. Det er en af de ting, som man skal gøre sig klart, når man taler om økonomien, at det i hvert fald ikke er billigere. Det er muligt, man skal gøre det, men det er ikke billige.

Ordføreren for forespørgerne talte om målsætningsudvalget, hvor sagkyndige skal udtale sig. Jeg synes, at så må vi da nævne, hvad det er, udvalget skal gøre. Det skal give en definition af teatrets målsætning. Det skal overveje, om de opgaver, der pålægges Det kgl. Teater som nationalscene, kan løses inden for den gældende lovgivning om teatre. Det må specielt overveje forholdet til turnévirkomheden, radio og fjernsyn, landsdels-scenerne samt spørgsmålet om, hvad der eventuelt yderligere kan gøres for, at et bredere udsnit af befolkningen får tilbudt teatrets forestillinger. Det skal beskæftige sig med teatrets ledelsesmæssige struktur og med personalets ansættelsesformer. Hvad vil man egentlig mere? Og når man så har et udvalg, hvor man har repræsentanter for personalegrupper, for en række teatermæssigt interesserede, fagligt kvalificerede mennesker, for Kommunernes Landsforening og for Amtrådsforeningen, og når man har den tidligere og den kommende teaterchef med, hvad vil man så egentlig med mere sagkundskab? Målsætningsudvalgets arbejde har bestået i til en lang række møder at indkalde sagkyndige, alle personalets repræsentanter, instruktører, scenografer, balletfolk, skuespillere, hele vejen rundt. Hvad er det for en sagkundskab, man så efterlyser? Det kan jeg ikke rigtig forstå.

Hvis man ser på idékonkurrencen og på dommerkomiteen, så har vi repræsentanter for de offentlige myndigheder, men vi har da

også chefen for arkitektskolen i København, vi har en repræsentant for planstyrelsen, vi har formanden for Akademiet for de Skønne Kunster, vi har også teatercheferne, og vi har Kaspar Rostrup, altså folk, der sidder med en ekspertise om disse ting. Er det ikke det, man kalder sagkundskab? Eller hvor ligger sagkundskaben efter forespørgernes mening? Det forstår jeg ikke rigtig. Det er dem, der skal udarbejde grundlaget, og folketingets medlemmer kan ikke træffe beslutning, uden at sagkundskaben har udtalt sig først. Det er da det, det drejer sig om. Vi har nedsat disse udvalg for at få et beslutningsgrundlag, uden hvilket ingen her kan træffe beslutning.

Jeg skal ikke gå ind på meget i forhold til hr. Poulsgaard, som selvfølgelig refererede til min redegørelse i 1976 og tog et enkelt afsnit ud, dette om regulativerne. Men det begynder jo med, at jeg stillede spørgsmålet: hvad er det, der er galt på Det kgl. Teater? og kom med en indgående redegørelse for, hvad der var galt. Jeg sluttede med at sige: hvad kan der så gøres? Jeg nævnte også det andet.

Men jeg tager i og for sig det, som hr. Poulsgaard sagde her, som udtryk for, at det egentlig ikke er et spørgsmål om Det kgl. Teaters eksistens, det er et spørgsmål om at nedlægge det. Det er et spørgsmål om, at man ikke vil have det. Det er også et spørgsmål om manglende viden, når man begynder at tale om Dario Fo. Jeg tror aldrig, hr. Poulsgaard har set et stykke af Dario Fo. Dario Fo er jo ikke alt teater, gadeteater er ikke alt teater. Der er noget, der hedder opera, der er noget, der hedder ballet, der er noget, der hedder det ene og det andet. Man kan ikke begrænse teatret til så få og små muligheder, som hr. Poulsgaard gør. Men det, der er det afgørende, er i virkeligheden, at når teatrene skal ud af statsbudgettet, som hr. Poulsgaard siger, så skal museerne også, så skal filmen også, så skal bibliotekerne også, alt det, som kan skabe en kulturel identitet i dette land. Det er det, fremskridtspartiet ønsker. Man skal spise og sove og være sig selv nok. Derfor er det helt klart, at vi afviser det dagsordensforslag, som fremskridtspartiet har stillet.

Så kom hr. Melchior, og da blev jeg overvældet, eller også er der noget, jeg har misforstået. For nu har jeg siddet i 10 år som formand for Det kgl. Teaters tilsynsråd, fra 1962 til 1972. Jeg har været medlem af Det